

τοῦ κιβωτίου τὴν Σουλτανικὴν δωρεάν, τὴν πολύτιμον σπουδούγουσαν, καὶ διαίρεσας αὐτὴν εἰς δύο, ἔδωκεν εἰς ἑκατέραν τῶν χηρῶν ἀνὰ ἓν μερίδιον, ἵνα ταῦτα πωλήσωσι καὶ μεταχειρισθῶσι τὰ χρήματα πρὸς προικισμὸν τῶν θυγατέρων αὐτῶν. Ἐν δὲ τούτοις ἐκπίπτει καὶ ὁ Καλλίνικος τῆς Πατριαρχείας (δέκα μῆνας μόνις πατριαρχεύσας), πατριαρχεῖ δὲ ὁ ἀπὸ Μιτυλήνης Ἱερεμίας (τῷ 1809), ὁ δὲ Γρηγόριος ἐξορίζεται πάλιν ὑπὸ τῆς ἐξουσίας εἰς Ἀθῶνα (α). Ἄμα δὲ λαβὼν ὁ αἰοίδιμος τῆς ἐξουσίας αὐτοῦ τὴν διαταγὴν, α' *Επίστρεψον* (ἀνέκραξε τὸ ψαλμικόν) «*ἐπίστρεψον ὕψχη μου, εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου*». Καὶ πάλιν ἐπανῆλθεν εἰς τὴν μονὴν τῶν Ἰδύρων, πρόχειρον ἔχων καὶ τὴν κλεῖδα τοῦ καλλίου, τὴν ὁποῖαν τυπικῶς ἐδείκνυε χαριεντιζόμενος ἐπὶ τῆς β'. αὐτοῦ Πατριαρχείας (ὡς προσείπομεν ἀνωτέρω), καὶ τὴν κλεῖδα τῆς γνώσεως τῶν θείων Γραφῶν, διανοιγὼν αὐτάς, καὶ ἐξηγῶν, καὶ διδάσκων συχνάκις τὸν θεῖον λόγον πρὸς τοὺς συναγωνιζομένους συμμοναστάς Ἀγιορείτας καὶ συνδιάγων μετ' αὐτῶν ἀγαπητῶς καὶ σεβαστῶς, καθὼς καὶ πρότερον. Διέτριψε δὲ ταύτην τὴν φορὰν ἐν τῷ ἀγιωνύμῳ Ὄρει μίαν ὁλόκληρον δεκάδα ἐνιαυτῶν.

(*Ἔπεται συνέχεια.*)

ΚΑΡΟΛΟΣ Ο Η'

ἐν Τοσκαρίλλῃ.

—οοο—

Τὴν 15 Μαΐου ἐν ἔτει 1495 ἡ Νεάπολις ἐώρταζε χαρμολύπῃ καὶ μετὰ μεγάλης πομπῆς τὴν στέψιν Καρόλου τοῦ Η', ἀναγορευθέντος αὐτοκράτορος τῆς Ἰταλίας.

Εὐτυχὲς ἄμα καὶ γενναῖος, κατέκτησεν ἐντὸς ἐνὸς ἔτους ὁλόκληρον βασιλείαν· διότι ἀμαχητὶ σχεδὸν κατέστη κύριος πολυαρίθμων πόλεων, αἱ πλεῖσται τῶν ὑποίων, εἴτ' ἐκ φόβου, εἴτ' ἐκ μίσους πρὸς τὸν καταδυναστεύοντα αὐτάς Ἀραγωνικὸν εἶλον, τῷ ἦνοιγον τὰς πύλας, ἀποκαλοῦσαι αὐτὸν σωτῆρα. Ἀλλὰ πεποιθὼς εἰς τὴν ἀρρώγὸν αὐτοῦ τύχην, ἐλησμόνησε μεταξὺ τῶν ἡδονῶν τὰς ὑποθέσεις τῆς ἐπικρατείας, καὶ μετὰ παρέλευσιν ἐνὸς μόλις ἔτους ἀπώλεσε τὸ κράτος τῆς Ἰταλίας.

Πλήρης αἵσχους καὶ ἀθυμίας διήλυνεν ὡς φυγὰς τὰς χώρας, ἃς πρὸ ὀλίγων μηνῶν διέδαιναν ὡς κατὰκτητῆς, καὶ ἐνῶ κατὰ τὴν πρώτην αὐτοῦ εἰσοδὸν τὰ φρούρια ἅπαντα τὸν ὑπεδέχοντο μετ' ἐπευφημιῶν καὶ ἀγαλλιάσεων, ἤδη φεύγων ἐθεώρει κυμαίνοντας τὰς σημαίας τοῦ Φερδινάνδου ἐπὶ τῶν ἐπάλλεων, ὅπου ἡ τῆς Γαλλίας ἀνεπετάσσετο πρὸ ὀλίγου νικηφόρος καὶ ἐνδοξος.

Ἡ Τοσκανέλλη, μικρὰ πόλις τῆς Παπικῆς ἐπικρατείας, ἔκειτο ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ἣν διέδαιναν ὁ στρατός. Ὁ βασιλεὺς παρατηρήσας τὸ ἀσθενὲς τῶν ὀχυρωμάτων καὶ τῶν φρουρῶν τῆς πόλεως ταύτης, ἀπεφάσισε νὰ

τὴν κυριεύσῃ, ἐκδικούμενος οὕτω τὰς αἰσχίστας ἐπεβουλάς Ἀλεξάνδρου τοῦ Γ'.

Εὐαριθμοὶ βολαὶ κανονίων ἤρκεσαν ν' ἀνοίξωσι ῥῆγμα ἐπὶ τοῦ τείχους, δι' οὗ οἱ διψῶντες στρατῶν καὶ λαὸν στρατιῶται εἰσπηδήσαν σωρηδόν.

Οἱ κάτοικοι ἀντέταξαν βραχεῖαν μὲν ἀλλ' ἀπηλπισμένην ἀντίστασιν· καταβλήθέντες ὅμως ὑπὸ ἰσχυροτέρου ἀριθμοῦ ὑπετάγησαν ἐπὶ τέλους, καὶ ἡ πόλις αὐτῶν ἐλαφυραγωγῆθη. Μάστιν ὁ Κάρολος ἀπεπειράθη τὴν κατὰπαυσιν τῆς μανίας τῶν Γάλλων· ἡ σφαγὴ ἀπέβη τρομερά.

Ἐντὸς μικροῦ καὶ σκοτεινοῦ θαλάμου νεῆνις, λυτὴν ἔχουσα τὴν ἐθενόχρουν κόμην ἐπὶ τῶν ὤμων, ἐθλίβετο ἐπὶ τοῦ στῆθους ἀνδρὸς πρεσβύτου, ὅστις, ἐνῶ δι' ἐνὸς βραχίονος ἐνηγκαλιζέτο αὐτὴν, διὰ τοῦ ἑτέρου ἐκράτει μάχαιρην καὶ ἔσειεν αὐτὴν φοβερῶς θεωρῶν τὴν νέαν μὲ ἀγωνίας βλέμματα.

Μετ' ὀλίγον ἠνοιχθὴ ἡ θύρα, καὶ στρατιώτης ἐφάνη εἰς τὰς χεῖρας ὅπλα συντετριμμένα κρατῶν, ἀπὸ δακρύων δὲ ὑπὸ τοῦ κόπου. Τρέμων καὶ τετραυματισμένος ὁ δεξιὸς αὐτοῦ βραχίον ἐκράτει ξίφος αἱμοσταγές, καὶ τὸ ἀσκεπὲς καὶ ἄγριον μέτωπόν του ἦτο πλήρες πληγῶν.

— Κάρολε, ἀνέκραξεν ἡ νέα Ἰταλίς, ῥιφθεῖσα εἰς τὰς ἀγκάλας του, Κάρολε, εἶσαι πληγωμένος!

— Ὡ Ἰωάννα μου, τί πρὸς τοῦτο; δὲν πρέπει ν' ἀποθάνωμεν σήμερον ὅλοι; ἀπεκρίθη ὁ στρατιώτης· ἐπολεμήσαμεν, ἠγωνίσθημεν ματαίως· τὰ τέρατα ταῦτα δὲν φεῖδονται οὐδενός· οὐδεμίαν ἐλπίδα δὲν μένει πλέον!

— Ἀς προσευχηθῶμεν λοιπόν! ἔκραξεν ὁ γέρον περὶζωννύων μὲ τοὺς βραχίονάς του τοὺς δύο μνηστῆρας. . . διότι ὁ ὠραίος Κάρολος δὲν ἦτο ἀδελφός τῆς Ἰωάννης, καὶ ἡ ἡμέρα ἐκείνη, ἣτις εἶχε προσδιοσθῇ εἰς τελετὴν τοῦ ἀρραβῶνος, ἐμελλε νὰ φωτίσῃ τὴν καταστροφὴν τῆς ζωῆς των.

Μόλις αἱ δύο λέξεις, ἃς προσευχηθῶμεν, ἐξεφωνήθησαν ἀπὸ τὸν πατέρα τῆς ὠραίας Ἰωάννης, καὶ φρικώδης θόρυβος ἤκούσθη ἐπὶ τῆς ἀναβάθρας· καὶ ταυταχρόνως σχεδὸν σπεῖρα στρατιωτῶν διψόντων αἷμα καὶ καταστροφὴν ὤρμησαν ἐντὸς τοῦ θαλάμου.

Ὁ πρῶτος τῶν θηριωδῶν τούτων ἀνθρώπων, ἰδὼν τὴν ὠραίαν Ἰταλίδα ἐνηγκαλισμένην ὑπὸ τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ μνηστῆρος ἀνυψώσαντος κατ' αὐτῆς ὀξὺ ἐγγχειρίδιον, ἐκάγχασε καγχασμὸν μαιφόνου χαρῆς, ὅστις ἐπανελήφθη ὑπὸ τοῦ συρρετοῦ τῶν συνεταίρων του· πρὶν δὲ ὁ Κάρολος καταβιάσῃ τὴν χεῖρα ἵνα πληγώσῃ τὴν μνηστῆν του, ἡ Ἰωάννα ἤρπασεν ἀπὸ τὰς χεῖράς του.

Αἶφνης ἤκούσθη μακρὰν φωνὴ τρομερὰ, καὶ οἱ στρατιῶται ἀπέλυσαν τὴν Ἰωάνναν, ἣτις ἔδραμεν εἰς τὸ καταφύγιον τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ ἀτυχοῦς μνηστῆρος τῆς. Ἡ φωνὴ αὕτη ἀντήχησε καὶ δεύτερον, ἀλλ' ἐντονώτερον λέγουσα· «*Σταθῆτε!*»

Οἱ στρατιῶται στραφέντες πρὸς τὴν θύραν ἐκυψαν τὴν κεφαλὴν μετὰ σεβασμοῦ καὶ κατέθεσαν τὰ ὅπλα πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ τοσάκις ὀδηγήσαντος αὐτοῦς εἰς τὸ στάδιον τῆς νίκης ἡρώος, καὶ ἤδη σπεύσαντος νὰ

καταπαύσῃ τὰς κακουργίας. Ὁ Λατρεμούλλης ἐφάνη ἐνώπιον τῶν στρατιωτῶν ὁ ἥρωϊς περιφέρει ἐπ' αὐτῶν βλέμμα αὐστηροῦ δικαστοῦ. Καί μετὰ ταῦτα, ὡς ἄγγελος προστάτης τῆς παρθένου καὶ τῆς ἀθωότητος ἐπλησίασε τὴν Ἰωάνναν.

Δύο σχεδὸν ὥρας μετὰ τὴν σκηνὴν ταύτην, ἡ νύξ ἐκάλυψε τὸ φρικτὸν θέατρον τοῦ θριάμβου τῶν κατακτητῶν μὲ τὰς μαύρας σκιὰς τῆς· ἀλλ' ἐν τὰς ἡμισφαγεῖ θύματα, παλαιόντα πρὸς τὸν θάνατον καὶ ἀσπαίροντα, δὲν ἐδείκνυνον πλέον τὰς βαθεῖας αὐτῶν πληγὰς, αἱ φωναὶ ὅμως τῆς ἀγωνίας καὶ τῶν πόνων ἤρχοντο εἰς τὰ ὦτα τῶν κατακτητῶν.

Ἐντὸς εὐρυχώρου καὶ κομψῆς αἰθούσης, κοσμουμένης ἀπὸ τρόπαια ἑπλῶν, καὶ ἀπὸ σημαίας κατεστραμμένας ἐπεριπάτει ἀνὴρ τεταρχυμένος. Στήριζων τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς ἐτέρας τῶν χειρῶν, ἐφαίνετο βυθισμένος εἰς σκέψεις βαθεῖας· μετὰ τινα δὲ ὥραν σιωπῆς, ἐννύψας τὸ μέτωπον πλήρες ῥανίδων ἰδρωτός, καὶ τὰ ὄμματα ἀστράπτοντα ἐκ φρίκης, ἔκραξε μετ' ἀπελπισίας·

— ὦ! τὰ τρόπαια ταῦτα τῆς δόξης! τὰ ἔδωκα ὅλα, ἔδωκα τὸ χρυσίον μου ὅλον, ἔδωκα τὸν θρόνον μου καὶ δέκα χρόνους τῆς ζωῆς μου πρὸς κατάπαυσιν τῶν στεναγμῶν τούτων! Ἀκούω ἀγωνίας γυναικῶν, τέκνων καὶ γερόντων! δυστυχία! δυστυχία!

Αἶφνης ῥεῦμα ἀνέμου ὁρμητικοῦ ἐξησθέτισε τὰς φωνὰς τῶν ἀγωνιῶντων.

Κάρολος ὁ II' ἀνέπνευσεν ἀκατωτέρως.

— ὦ Θεέ! συγχώρησέ με, εἶπε, συγχώρησέ με μὴ δυνηθέντα νὰ κατευνάσω τὴν μηχανὴν τῶν στρατιωτῶν μου!

Μετ' ὀλίγον ἐκάθισε καὶ ἀνεπόλησε πάσας τῆς βασιλείας του τὰς ἡμέρας· τὰς εὗρεν ἀναμιάκτους, διότι τὸ αἷμα τὸ χυθὲν παρ' αὐτοῦ ἔρρευσεν ὑπὲρ μόνης τῆς τιμῆς τῆς Γαλλίας.

Ἡ λαηλοσία τῆς Τοσκανέλλης ἦτο ἡ πρώτη ἐκδίκησίς του· καὶ ἐνῶ ἡ ὁρμή τῆς τρικυμίας ἐδιπλαζέτο καὶ ὁ κεραυνὸς ἐθύροντα εἰς τοὺς αἰθέρας, καὶ διασκέδαζεν ἀποπνίγων καὶ τὸν ἐλάχιστον στεναγμὸν τῶν θνησκόντων τὸν δυνάμενον νὰ ἐξυπνίσῃ τὸν ἐλεγχον τῆς ψυχῆς του, ἐδυθίσθη εἰς τὴν μελέτην τῶν ἐπιβουλῶν τῶν ἐχθρῶν του, τοῦ κατὰ τῆς Γαλλίας μίσου· αὐτῶν. χώρας πάντοτε ἐπιφθόνου, διότι ἡ Γαλλία ὑπεῖρε πάντοτε ἐνδοξος καὶ ἐπ' αὐτῶν ἔτι τῶν μεγάλων δυστυχιῶν τῆς. Ὁ Κάρολος ἐξηκολούθησεν·

— Ἐβάδισα πάντοτε τὴν ὁδὸν τῆς δικαιοσύνης!

Καὶ καὶ ὅτον αἱ λάμπεις τοῦ κεραυνοῦ διέσχιζον τὰς νεφέλας, τὸ πρόσωπον τοῦ βασιλέως ἐπανελάμβανε τὴν συνήθη γαλήνην, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐξέφραζον ἡσυχίαν τινα ἐνδόμυχον...

Μετὰ τὰς ὀχληρὰς ταύτας σκέψεις, ποῖα ὄνειρα ἐδύναντο νὰ φαιδρύνωσι τὸ πρόσωπόν του; ἡ ἀνάμνησις ἢ ἡ ἐλπίς;

Κάρολος ὁ II' ἔφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας, ἐφ' ἧς τρία μικρὰ μετάλλια ἔκειντο προσρητημένα διὰ χρυσῆς ταινίας· τὸ πρῶτον τούτων παρίστα τὴν εἰκόνα τῆς βασιλείας Ἄννης τῆς Βρετανικῆς, τὸ ὁποῖον παρατηρήσας μετ' ἀδιαφορίας, ἐφίλησε μετὰ σεβας-

μοῦ, καὶ ἀπέθηκεν ἐπὶ τῆς μαρμαρίνης τραπέζης, ἐφ' ἧς ἐστῆριζε τὸν βραχιόνα.

Μετὰ ταῦτα λαβὼν τὰ δύο ἑτερα·

— Ποῖα εἶναι, εἶπεν, ὡραιότερα, ἢ εὐγενῆς θυγάτηρ τοῦ ὑψηλοῦ νεαπολίτου μαγιστάνου, ἢ ἡ ἀπλὴ θεράπαινα τῆς βασιλίσσης;

Καὶ μειδιάσας ἐπιχαρίτως ἐπρόσθεσεν·

— ὦ! ἐν ἡ Ἄννα ἐγνώριζε ταῦτα!... Καὶ θεωρῶν μετὰ φλογεροῦ βλέμματος τὰς εἰκόνας τῶν ἐρωμένων γυναικῶν, καταφίλει αὐτὰς περιπαθῶς.

Ἀλλ' αἶφνης ἐν μέσῳ τῶν ἐρωτικῶν τούτων γοητειῶν ἤκουσεν ἄσμα ἀποπνέον μελαγχολίαν. Καὶ σταθεὶς ἀκίνητος ἤκρασθη τὰ ἑξῆς·

« Ἐστῆκεν ἡ ποθητὴ καὶ μακαρία ὦρα,
Μὴ φύγεις εἰς τοὺς οὐρανοὺς τρισευτυχῆς ψυχὴ μου!
Τὸ φλογερὸν τοῦ φίλημα θὶ σὲ θερμάνῃ τώρα·
Περίμενε μὲξ ἡ μου.

Καὶ μετ' ὀλίγον πέταξε εἰς τὰ γλυκὰ του χεῖλη.
Πιστέ μου φίλε, ἢ πῶς σὲ περιμένω φίλη,
«ὦ! σπεῦσε, ἢ καρδίᾳ μου ἀπὸ ἀγάπην πάλαι!
Εἰς τὴν ψυχὴν μου, Κάρολε, ἀπλοῦται θεῖα ζάλη! »

Ἡ ψάλλουσα οὕτω φωνὴ ἦτο φωνὴ περιπαθῆς καὶ γλυκεῖα. Ὁ Κάρολος, ὅλος ἐκπληξίς καὶ μέθῃ ἤκουεν.

« Ἡ ὦρα πλὴν ἐπέλασε καὶ ἐκείνος δὲν ἐφάνη.
Ὁ ἀνεμὸς ἠγολογεῖ εἰς τῆς νυκτός τὰ σκότη·
Ἡ φλογερὰ τοῦ ἔρωτος μὲ κυριεύει πλάνη!

Τὸ πᾶν τὸ πᾶν ὑπνώττει,
Καὶ μόνῃ ὀνειρεύομαι ἐν μέσῳ ἀγρυπνίας,
Διότι, φίλε μου πιστέ, μετὰ ἀνησυχίας
Σὲ περιμένω, φεύγ' ἢ νύξ· ὦ! σπεῦσε, τί κωλύει
Τὰ βήματά σου; Κάρολε, καὶ ἡ σελήνη δώσει! »

« Εἰς τὰς ἱρήμους τῆς νυκτός τὸ βλέμμα μου πλανᾷται!
Τί σιωπὴ! παρήγορος οὐδεὶς δὲν φθάνει ἤχος.
Ἐλπίδες μου μὴ φύγετε, ἐλπίδες μὴ παύσατε!
Φωνή τις ἐνδομύχως.

Τοῦ ποθητοῦ μνη-τῆρός μου τὴν ἔλπειν ἀγγέλλει...
Πλὴν τί ὄργει; μετὰ μικρὸν ὁ φοῖβος ἀντιέλλει,
Καὶ τὴν ψυχὴν μου ἐμπαθῆς καταλαμβάνει θρήνος.
Ὁ Κάρολος δὲν ἔρχεται!... δὲν φαίνεται ἐκεῖνος! »

Τὸ ἄσμα διεκόπη κατὰ τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις, καὶ ἡ φωνὴ ἐστάθη ὡς ὀδυνηρὸς στεναγμὸς. Ἡ καρδίᾳ τοῦ Καρόλου ἦτο πλήρης παλμῶν ἔρωτος.

Ἀρκετὴν ὥραν μετὰ τὴν διακοπὴν τοῦ ἄσματος, ὁ βασιλεὺς ἤκοῦτο ἀκόμη. Ἐξῆλθε τέλος ἀπὸ τὴν μέθην τῆς ἐκστάσεως, καὶ εὐθὺς τῷ ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα νὰ ζητήσῃ παροδὸν τινα πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς θρηνηλογούσης ταύτης ἐρωμένης, ἥτις, ψάλλουσα τὸν περιπαθὴ ἔρωτά της, ἐπρόφερε τοσάκις τὸ ὄνομά του. Ἰδὼν δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν οὐρανὸν ἀφῆκε κρυγὴν χαρᾶς· διότι ἀνεκάλυψε μυστικὴν θύραν, κλειμένην ἀκριβῶς πρὸς τὸ μέρος ὅθεν ἤρχετο ἡ μελιδιὰ φωνή. Ἀνοίγει καὶ προχωρεῖ εἰς τὴν σκοτίαν, καὶ μετὰ μικρὸν ἀπαντᾷ παραπετάσματα, καὶ ὀπίσω αὐτῶν διακρίνει φῶς· σταθεὶς δὲ στιγμὰς τινας ἀκούει στεναγμὸν ἐλαφρὸν, καὶ τότε δὲν δισταζει

πλέον, ἀλλὰ σύρει τὸ παραπέτασμα. Ὅποιον θέαμα παρέστη ἐνώπιον Καρόλου τοῦ Η΄!

Ἡ Ἰωάννα, ἡ ὡραία Ἰωάννα, τὴν ὁποίαν ὁ Λατρεμύλλης ἔσωσεν, ἐκεῖτο ἐξηπλωμένη ἐπὶ κλίνης λευκοτέρας καὶ τῆς συνδύνης ἥτις ἐπεκάλυπτεν ἀτμηλῆτως αὐτήν.

Ὁ Βασιλεὺς, ὅστις εἶχεν ἤδη παρατηρήσει τὴν νεανίδα ταύτην, ὁδηγουμένην εἰς τὸ ἀνάκτορον ὑπὸ τοῦ ἥρωος, καὶ ἐρωτῆσει καὶ αὐτὸ τὸ ὄνομά της, ἀναπολῶν τὰ δυστυχήματα τὰ ὁποῖα ὑπέστη ἡ μικρὰ ἐκείνη πόλις καὶ ἐλεγχόμενος ὑπὸ τοῦ συνειδότος, εἶχεν ὅλως λησμονήσει τὴν Ἰωάνναν. Καθ' ἣν στιγμήν λοιπὸν τὴν ἠτένιζεν ἐξηπλωμένην, ἐνθυμήθη τὴν ὡραίαν Ἰταλίδα, ἀλλὰ δὲν ἐλθμονήσεν καὶ τὴν ἐντύπωσιν τοῦ μελαγχολικοῦ ἄσματος της. Ὅθεν ἐνόμισεν, ἢ μᾶλλον δὲν ἀμφισβόλλεν, ὅτι ἡ Ἰωάννα τὸν εἶχε παρατηρήσει, καὶ γοητευθεῖσα ἀπὸ τὸ μεγαλεῖον καὶ ἀπὸ τὴν λάμψιν τῆς νικηφόρου βασιλείας, ἐκυριεύθη ἀπὸ ἔρωτα πρὸς αὐτόν. Ἰδέα χιμαιρικὴ ἀναμφισβότως καὶ μωρὰ, ἀλλ' ἀπέναντι τῆς ἀστραπηδόλου ἐκείνης καλλονῆς ἦτο δυνατόν νὰ μὴ διαταραχθῇ τὸ λογικὸν τοῦ Καρόλου;

— Ἐμέ, ἐμέ! ἐκραῖε πλησιάσας ταχέως τὴν λειποθυμοῦσιν Ἰωάνναν. Ἀναίσθητος! πῶς δὲν ἠδυνήθη νὰ καταλάβῃ ἀμέσως ὅτι ἐντὸς τοῦ παλατίου μου, δὴ βήματα μακρὰν μου, καρδία γυναικὸς ἐπαλλεν ὑπὲρ ἐμοῦ! ὦ Ἰωάννα, ὡραία μου Ἰωάννα! ἐξύπνησε, ἀνάλαβε τὰς αἰσθήσεις σου! ὁ ἀγαπητός σου Κάρολος ἰδοὺ σὲ σφίγγει εἰς τὰς ἀγκάλας του! Καὶ πλήρης ἔρωτος ὁ Κάρολος θλίβει μὲ τὰ φλογερὰ χεῖλη του τὰ κάτωχρα καὶ ψυχρὰ χεῖλη τῆς ἀγγελομόρφου Ἰταλίδος.

Ἀναζωογονηθεῖσα ἀπὸ τὰ φλογερὰ φιλήματα τοῦ Καρόλου, ἡ Ἰωάννα συνῆλθεν εἰς ἑαυτήν καὶ ἐνόμισεν ὅτι ἀνεγεννίθη.

— Κάρολε, πιστέ μου φίλε! εἶπεν.

Τὰ βλέφαρά της ἤμιανοιχθησαν καὶ τὸ θνήσκον καὶ πλῆρες ἔρωτος βλέμμα της ἐζήτησε τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ἐραστοῦ της.

Ἀλλὰ... Οὐρανέ! δὲν εἶναι ὁ Κάρολός της, ὁ σφίγγων αὐτήν εἰς τὰς ἀγκάλας του! Δὲν εἶναι ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον ἡ ψυχὴ της ποθεῖ, καὶ πρὸς ὃν ἀπεύθυνε τὰς φλογεράς τοῦ στήθους της μελωδίας.

Καὶ τοῦ κεραυνοῦ ταχύτερα ἡ κόρη ἀποσπᾶται ἀπὸ τὰς ἀγκάλας τοῦ μονάρχου.

— Ποῖος εἶσαι; ἐκραύγασε μετ' ἀπελπισίας.

Ὁ βασιλεὺς τεθορυβημένος μένει ἀκίνητος ἐν μέσῳ τῆς ἡμιφωτιστοῦ αἰθούσης καὶ τοὺς βραχίονας κρατῶν ἀναπεπταμένους πρὸς τὴν κόρην. Ἀντίθετοι ἰδέαι διαταράσσουσι τὸν νοῦν του, τὸν κυριεύει τὸ αἶσχος τῆς ἀπάτης, καὶ ὁ ἔρως καὶ ἡ ζηλοτυπία σπαράττουσι τὴν καρδίαν του.

— Δὲν ἐκραῖες λοιπὸν ἐμέ, Ἰωάννα; εἶπε προσηλῶν ἐπὶ τῆς περιτρόμου Ἰταλίδος βλέμματα διακαεστάτου ἔρωτος.

— ὦ! ὅχι δὲν εἶσαι σύ... ἀπεκρίθη ἡ νέα Ἰταλίς, καὶ σταυρόνουσα τὰς χεῖρας ἐπρόσθεσε μὲ φωνὴν ἱκετήριον

— Οἰκτεῖρε τὴν θλίψιν μου, καὶ, ὅστις δῆποτε καὶ ἂν ᾔσαι, ἀπομακρύνσου!

Ἡ καλλονὴ ἐζήτησε ἐνταῦτοις ἀκαταμάχητον ἐπιβροχὴν ἐπὶ τοῦ ἐρωτολήπτου Καρόλου τοῦ Η΄. Ὅλος ἐφρικία ὑπὸ ἔρωτος, ἡ καρδία του ἐπαλλε βιαίως καὶ ἡ ἐξαφθεῖσα φαντασία του ἐσκοτίζε τὸ λογικὸν του. Δὲν ὑπέφερε πλέον.

— Ἰωάννα! ἀνεφώνησε πεσὼν εἰς τὰ γόνατα τῆς Ἰταλίδος, Ἰωάννα μὲ εἶναι ὅλως ἀδύνατον, ἀφοῦ σ' ἐσφίξω εἰς τὸ στήθος μου, ἀφοῦ τὰ χεῖλη μου κατερίλησαν τὰ χεῖλη σου, ὦ! εἶναι ἀδύνατον νὰ καταστείλω τὴν φλόγα τῆς ψυχῆς μου καὶ τὴν μέθην τῆς ὑπάρξεώς μου, καὶ ν' ἀπομακρυνθῶ ἀπὸ τὴν ὑπερτάτην τοῦ οὐρανοῦ εὐδαιμονίαν, τῆς ὁποίας ἐγεύθην τὰ γόνιτρα... νὰ φύγω... ὦ διὰ νὰ σὲ στερηθῶ ἀφοῦ σὲ εἶδα, μὲ χρειάζεται δύναμις ἀνωτέρα ἀγγέλου, θεῖα! ἀλλ' ἐγὼ, ὡραία μου Ἰωάννα, δὲν εἶμαι εἰμὴ ἀπλοῦς ἄνθρωπος, ἀλλ' ἄνθρωπος ὅστις σὲ ἀγαπᾷ καὶ προτιμᾷ τὸν θάνατον ἢ τὴν στέρησίν σου; Θέλεις νὰ μάθης τὸ ὄνομά μου; θέλω σὲ τὸ εἶπει, ἄκουσε! ἐὰν ἐστεμμένη κεφαλὴ ἔθετεν εἰς τοὺς πόδας σου τὸ στέμμα, τὰ πλούτη καὶ τὴν δόξαν της, τὴν ἔλεγεσ νὰ φύγῃ; καὶ ἐὰν ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας ἐρρίπτετο ἐνώπιόν σου, ὡς ἐγὼ, Ἰωάννα, ἡδύνασο νὰ διατάξῃς Κάρολον τὸν Η΄. νὰ μακρυνθῇ ἀπὸ σέ;

— Κάρολος ὁ Η΄!! ἐψιθύρισε ἡ ταλαίπωρος κατανόησασα τὴν δυστυχίαν της καὶ περιτυλιχθεῖσα μὲ τὰς σινδόνας ὤρμησε πρὸς τὴν θύραν ἀλλ' ὁ βασιλεὺς τὴν ἐμπόδισε.

Καὶ ἡ μὲν Ἰωάννα, στηριχθεῖσα ἐπὶ τῆς στήλης τῆς κλίνης, καὶ καλυφθεῖσα μὲ τὴν σινδόνα ἀνύψου ἱκετήρια βλέμματα πρὸς τὸν οὐρανόν.

Ὁ δὲ Κάρολος ὀρθὸς ἐπὶ τοῦ κατωφλίου καὶ πιέζων μὲ τρέμουσαν χεῖρα τὴν καρδίαν του, ὡς διὰ νὰ καταστείλῃ τοὺς παλμούς της, ἠτένιζε τὴν Ἰωάνναν παράφορος, ὥστε ὁμοίχζε δαίμονα προσπαθοῦντα νὰ σαγηνεύσῃ ἀγνὴν παρθένον.

Ἀλλ' αἶφνης ἐκείνη, ὡς ὑπὸ ἐμπνεύσεως παρορμηθεῖσα ἔπεσε γονυπετὴς ἐνώπιον μαρμαρίνης Παναγίας, τὴν ὁποίαν τυχαίως ἀνεκάλυψεν εἰς τινα γωνίαν τῆς αἰθούσης. Οὐρανία Παρθένε, εἶπε, σὺ τὴν ὁποίαν διὰ τὴν ἀγνότητά σου ἐκλεξεν ὁ θεὸς ὅπως σῶσῃ τὸν κόσμον, προστάτευσόν με, προστάτευσον τὴν τιμὴν μου! Καὶ μετὰ ταῦτα στραφεῖσα πρὸς τὸν Κάρολον— Βασιλεῦ, εἶπεν, ὁ θεὸς σὲ ἀπαγορεύει νὰ πλησιάσῃς!— Καὶ τὰ ὄμματα της ἐζήτηστροπτον ἀπὸ ἀγγελικὴν δύναμιν.

Ἀπέναντι τῆς θεᾶς ταύτης ἡ ὁρμὴ τοῦ ἀνοσίου ἔρωτος ἐφυγεν ἀπὸ τὸ πνεῦμα τοῦ Καρόλου ὡς ὄνειρον ἐμεινεν ἀκίνητος καὶ ἐκυριεύθη ἀπὸ θάμβος. Ἐλάτρευεν εἰσέτι τὴν παρθένον, ἀλλὰ τὴν ἐλάτρευεν ὡς τὴν ἱερὰν παρθένον, ἥτις ἠκροάσθη τὴν ἐπικλήσιν της. Ἡ Ἰωάννα, δὲν ἦτο πλέον γυνή, τῷ ἐφαίνετο ἄγγελος!

Τὴν ἐπιοῦσαν ὁ γαλλικὸς στρατὸς ἐμακρύνετο ἐκ τῶν πεδιάδων τῆς Τοσκανέλλης, ἐπὶ κεφαλῇ δὲ τῶν στρατευμάτων διεκρίνετο ὁ εὐγενὴς Κάρολος ὁ Α΄.

Διερχόμενος τὰς φάλαγγας τῶν Γάλλων ἔδημη γόρει διαχέων εἰς τὰς ψυχὰς τῶν πολεμιστῶν τὴν ἄλκιμον θερμὴν τῆς καρδίας του. Φωνή τις μυστηριώδης ἔλεγε πρὸς αὐτὸν ἀναμφιδόλως, ὅτι μετ' οὐ πολὺ νίκη ἀθάνατος ἔμελλε νὰ περιβάλῃ τοὺς θριάμβους του μὲ τὰς λαμπροτέρας τῶν θαυμάτων ἃς ἡ δόξα δύναται νὰ δρέψῃ εἰς τὸ πεδίου τοῦ Ἄρεως.

Καὶ ἐνῶ τῶν ὅπλων ἡ κλαγγὴ ἐμακρύνετο, τρία πρόσωπα ἐπεφάνησαν γονυπετὴ ἐπὶ τοῦ μόνου προμαχώνα, τοῦ ἀνενθυμίζοντος τὴν ἀρχαίαν τῆς Τυσκανέλλης δύναμιν.

Εἰς νέος, μία νέα καὶ εἰς γέρον.

Τὰ δάκρυα ἔβρεχον τοὺς ὀφθαλμούς των, καὶ τὰς χεῖρας ἐκέτιδας αἶροντες πρὸς οὐρανόν·

— Ὁ βασιλεὺ ! ἔλεγον καὶ αἱ τρεῖς εὐγνώμονες φωναί ! εἴθε ἡ Οὐρανία Παρθένος νὰ σέ διατηρῇ ἀπὸ παντὸς κινδύνου· ἡ νίκη νὰ σέ παρακολουθῇ πιστὴ, καθὼς εἶσαι πιστὸς εἰς τὴν τιμὴν !

Ο Κάρλος, ἡ Ἰωάννα καὶ ὁ γηραιὸς τῶν πατρὶν δὲν ἐπεκαλέσθησαν ματαίως τὴν θείαν Πρόνοιαν ὑπὲρ ἐκείνου ὅστις ἐφείσθη τῆς εὐτυχίας των· διότι μετ' οὐ πολὺν χρόνον ἡ δέσπαις τῶν ἀνθρώπων τούτων εἰσηκούσθη εἰς τὴν Φορνούην.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.)

Χ. Α. Π.

ΑΡΑΒΙΚΟΣ ΧΟΡΟΣ.

— 000 —

Ἐκαστος τόπος ἔχει, ὡς γνωστὸν, τοὺς ἰδίους χορούς, μᾶλλον ἢ ἥττον χαρίεντας, πολλάκις δὲ καὶ ἀλλοκότους. Ἐκ τῶν τελευταίων τούτων φαίνεται ὅτι εἶναι ὁ ἀραβικὸς, ὃν τινα περιστάς ἡ προκειμένη εἰκὼν. Καὶ τοσοῦτον μάλιστα ἀλλόκοτος εἶναι ὥστε ἀγνοοῦμεν ἂν πρέπει νὰ τὸν ὀνομάσωμεν χορὸν ἢ πάλιν.

Ὅργανά τινά μονότονον καὶ ἄγριον ἐκπέμποντα ἡ-

χον, κανονίζουσι τὰς κινήσεις καὶ τὰς χειρονομίας τῶν ἀντιχορευόντων, οἵτινες εἶναι δύο. Σκοπὸν δὲ ἔχουσιν οὗτοι πηδῶντες καὶ στρεφόμενοι πῶς νὰ κτύπησῃ μὲ τὸν πόδα του ὁ εἰς τοῦ ἄλλου τὸν τράχηλον. Ἀναπηκόνουσι δὲ τὸν πόδα μετὰ ταχύτητος καὶ μᾶλλον μετ' εὐστροφίας μηχανῆς, καὶ καταφέρουσιν εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τοιαύτην πληγὴν, ὥστ' ἐνίοτε πίπτει νεκρὸς κατὰ γῆς ὁ πληγωθεὶς. Διὸ συνήθως ἡ μὲν ἀρχὴ τοῦ χοροῦ εἶναι γελοία, τὸ δὲ τέλος τραγικόν.